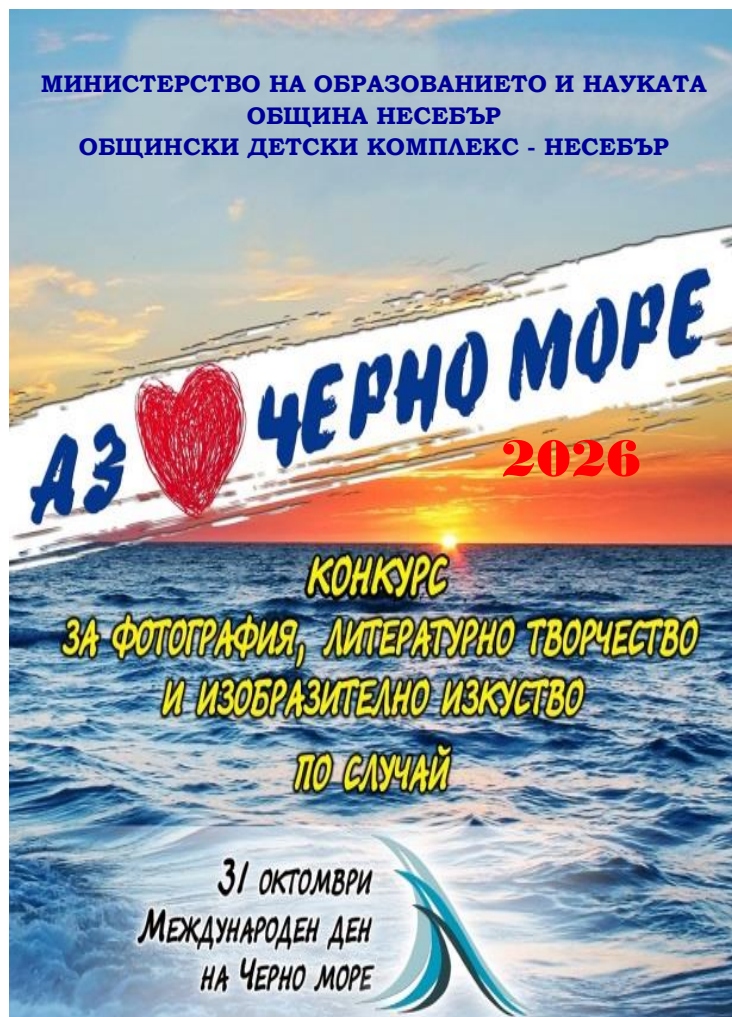
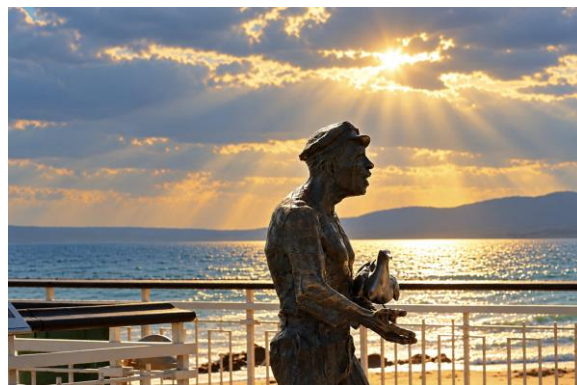

І МЯСТО - Калина Паркова, ІІ в. гр.,
р-л Гегана Василева, гр. Сливен

І МЯСТО – Алиса Събчева, ІІ в. гр.,
р-л Елиза Ковачева, гр. Габрово

І МЯСТО – Ивелин Димов, ІІ в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

СПЕЦИАЛНИ НАГРАДИ

На РЦПППО – Бургас за изключителен принос в насърчаването на творческите способности и изграждането на подкрепяща среда за децата и младежите в областта на изобразителното изкуство

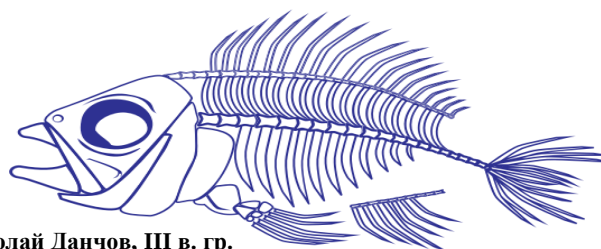
На Ивелина Радионова, Провадия, за изключителни творчески постижения в раздел „Проза” и ежегодно участие в МК „Аз обичам Черно море”

І МЯСТО – Румяна Падалчева, ІІІ в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

І МЯСТО Николай Данчов, ІІІ в. гр.
р-л Женя Жекова, гр. Несебър

I МЯСТО – Христина Христова, II в. гр.
р-л Петранка Йорданова, гр. Провадия

Медузите

/по действителен случай/

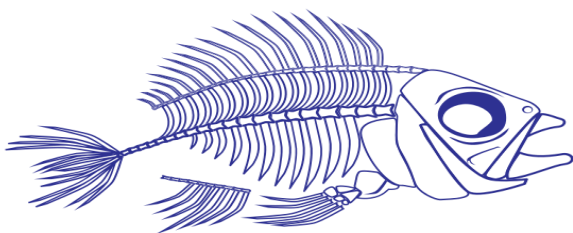
Две медузи си играеха в морето,
с тях си поиграх и аз,
но от някъде дойде детето,
с пронизителния, глезен глас
и се разпищя – ще го опарят!
Ще го ухапят, ще го изгорят...
Родителите му веднага отговарят:
Медузи – казват, няма да търпят!

И ги изхвърлиха, като боклук на пляска.
Детето им за друго зарева,
вълните ме нападнаха с плясък,
но аз излязох бързо на брега.

Малка съм, но хич не се изплаших,
взех ги нежно в двете си ръце,
не ме опариха, не беше страшно,
щом може даже и едно дете,
да ги спаси. Аз пуснах ги във водата,
отново с тях така се заиграх,
че запищя, след малко и жената,
детето й умираше от страх.

Дойде тогава една ученичка,
спортистка беше, с мургаво лице.
Усмихна ми се и ми каза: „Всичко
е по-красиво, имаш ли сърце!“

I МЯСТО – Алекса Димова, I в. гр.
р-л Валентина Димова, гр. Казанлък

I МЯСТО – ФаниТодорова, III в. гр.
р-л Мария Карамаркова, гр. Ямбол

Черно море - красотата на Сътворението (есе)

Черно море не е просто част от територията на родината ми (за някои отдалечена, а за мен „на една ръка разстояние“), или привлекателна туристическа дестинация, нито дори място за дългоочаквана почивка. Сигурно има безброй по-красиви, екзотични, пленителни кътчета по света, но Черно море е моето място, моето жадувано време, моите звуци, моята тишина... То е копнеж, чувство, обич! Усещане за мир и хармония! Там, където погледът ми се разпростира, но не виждам отсрещния бряг. Там, където пияната докосва глезените ми и отмива страховете ми. Там, където се усещам лека и чиста. Погледът ми се плъзга по повърхността на вълните и ме отвежда към необятната шир, в която времето пътува, а вековете отекват.

Спомням си едно септемврийско утро край морето. Плажът беше пуст, а слънцето едва се подаваше над хоризонта. Събирах мидички, когато едно дребно рапанче и щипка от раче – малко съкровище, попаднах в ръката ми, дошли чак от морските недра. После погалих грапавите черупчици, вдихах аромата им и чаках... Чаках да доловя гласовете, които идват, за да ми разкажат за страховити чудовища, за градовете под водата, за корабокрушеници и разбойници, за смелите морски хора, за приключения, влюбвания... Седнах на брега и зарових пръсти в пясъка, сякаш се опитвах да събера в шепите си годините, които са присъствали на неговите приливи и отливи.

Вълните, които се люшкат нагоре-надолу, наподобяват крилетата на гларус, пренасящи истории от дълбините му. Протягам ръката си да докосна думите им, но те проникват дълбоко в сърцето ми. А там, където всички тези истории се сливат с хоризонта, изгревът пръв докосва безкрайното синьо. Необятна е красотата и пъстротата на видовете растения и животни, които живеят и създават потомства във водите на нашето Черно море – от свободните делфини и бързите риби до подводните ливади от водорасли. Най-голямото чудо се крие в най-малките му обитатели – планктоните. Те наподобяват звезди, слезли от небето да поплуват в морските дълбини. Черно море е магичност, възшебно място, събрало, далеч от нас хората, красотата на живота. Тя е заровена в недрата му, там, където са останките от човешки истории, скрити тайни, минали векове, исторически събития и все още неоткрити и недокоснати от човешка длан знания за света.

Когато чета за Сътворението на света, винаги се замислям над един интересен факт. Според Библията моретата и водите са създадени на третия ден, а човекът се появява на шестия. Това ми напомня, че животът е бил съвършен, преди да се появим ние. И нашата мисия тук е да пазим земята, въздуха, водата, а не да бъдем техни господари. Всеки нюанс на синьото в моето море ни напомня, че красотата на този свят е съзнателен подарък от Бога за човека, изваян да ни смирява със своята сила. Не да очаква своя Апокалипсис, а да продължава Живота.

Обичам Черно море. Обичам безкрайния му хоризонт, песента на вълните и тайните, които крие в дълбините си. Обичам го като част от света и като част от самата мен. И ако някой ден ме попитат какво ми е дало Черно море, няма да кажа само „мидички“ или „спомени“. Ще разкажа как ме е научило да се възхищавам на красотата и да я нося в мен. Моята обич към него е и моето обещание да го пазя.

I МЯСТО – Лорина Араванова, II в. гр.
р-л Станка Вълева, гр. Ямбол

I МЯСТО – Айлин Осман, III в. гр.
р-л Мюзейен Делиюсеин, гр. Ардино

I МЯСТО – Габриела Милчева, III в. гр.
р-л Радина Станкова, гр. Варна

Легенда за четиридесетте девойки на нос Калиакра

Преди много, много векове, когато времето не се измервало с бездушните стрелки на часовниците, а с пулса на златните слънца и сребърните луни, по източното крайбрежие на Черно море процъфтявали мистични, благословени селища. Там, където изумрудените вълни нежно миели бреговете с дантела от бяла пяна, хората живеели в древен, свещен сговор с морето. Но един черен, безлуен ден над лазурния хоризонт надвиснали тежките, зловещи платна на чуждоземни завоеватели, наподобяващи крила на нощни грабливи птици. Поробителите нахлули като огнен, безмилостен смерч – изпепелили домовете, заключили свободата в окови и решили да изтръгнат най-скъпия, безценен данък от тази земя: нейната чиста хубост.

Те избрали четиридесет девойки – най-личните, най-сияйните и неопетнени хубавици на целия бряг. Всички те били в крехкия разцвет на младостта си, изваяни от невидимите длета на морския бриз и слънчевите лъчи. Лицата им смущавали окото с белотата си – чисти като листенца на дива роза, а в очите им искрели дълбините на планински извори, в които се оглеждали самите звезди. Косите на едни били смолесто черни, тъмни и загадъчни като бездните на полунощното небе, а на други – течни, копринени и златни като узряло жито, целунато от августовското слънце.

Завоевателите овързали момичетата с груби въжета и ги отвели на самия край на света – на суровия, величествен и обрулен от бурите нос Калиакра. Там, където алените скали се врязвали в разяреното море като огромен, предвечен каменен меч, поробителите затворили момичетата в хладните, ухаещи на сол и вечност недра на една тъмна пещера. Пред входа, като зловещи сенки, застанала въоръжена до зъби стража. С див, пронизващ кикот и алчни погледи, насилниците зачакали сивия сумрак да се превърне в нощ. Щом мракът обвил земята, те възнамерявали да вдигнат пиршество на кръвта и победата и да си разпределят красивите пленнички като жива плячка.

Останали сами в лепкавия, тежък мрак на пещерата, девойките усетили как леденият дъх на безпощадната съдба пълзи по кожата им. Общата мъка обаче не пречупила душите им, а като вълшебен огън стопила всяко различие помежду им. Те се притиснали една в друга, търсейки спасителна топлина, и в този миг телата и сърцата им станали по-близки и от кръвни сестри. През малкия, обвит в бръшлян пещерен отвор чували как морето долу стене и стене, сякаш самата водна стихия плачела с техните сълзи. Девойките прегръждали крехките си рамене, ронели горещи, бисерни сълзи и оплаквали своята прекършена, неотживяна младост. Път назад към топлините огнища на родните домове нямало, а пред тях зеела само безчестната бездна на позора.

Към края на деня, когато последните, умиращи слънчеви лъчи прорязвали като златни стрели мрака на пещерата, сред тихите ридания се извисил глас – чист, звънък, горд и силен като невидима камбана:

— Все пак има начин да се спасим! Никой не може да пороби душа, която сама избира крилата на свободата!

— Но как? — прошепнал друг, разтревожен и задавен от плач глас от дън земя. — Тази скална предвечна тъмница има само един изход към сушата, а там ни вардят свирепи зверове...

— Има друг изход! — отвърнала първата девойка, а в очите ѝ пламнал непоколебим, свещен огън. — Единствен начин да запазим моминската си чест, неопетнената си чистота и да останем свободни завинаги!

Всички очи се обърнали към нея. В полумрака лицата на момичетата засияли с плаха, но свята, небесна надежда. Смелата девойка пристъпила с тихи стъпки напред и посочила към малкия скален прозорец в дъното на пещерата, който гледал право към безкрайния, примамлив хоризонт:

— Нашето Черно море... То ни познава още от деца, то е чувало смеха ни. То ще ни приюти в своите хладни, майчини, копринени прегръдки!

Мълчанието, което последвало, било по-тежко от вековен камък. Една по една девойките разбрали спасителната, но страшна мисъл на своята посестрима. Те били твърде млади, пред очите им трябвало да процъфти живот, изпълнен с любов, сватбени венци и детски смях, но мисълта за позор била по-страшна от хладната прегръдка на смъртта. По-смелите пристъпили и започнали да милват и успокояват по-плахите си другарки:

— Нищо друго не ни остава на тази изстрадала земя, сестрици. По-добре да изберем прегръдката на вълните, но да преминем в отвъдното чисти, горди, сияйни и неопетнени!

С напредването на вечерта страхът се стопил като пролетен сняг, заменен от величествено, божествено спокойствие. Момичетата пристъпили бавно към малкия прозорец и погледнали надолу. Пред очите им се открила застрашителна, но изумително красива гледка. Огромната, стръмна скала на носа се спускала отвесно към бездните, а долу побелелите, разярени вълни на Черно море се разбивали с тътен и титанична ярост в острите зъбери, сякаш викали към тях и ги зовели по име.

В този съдбовен, предвечен час слънцето вече докосвало тънкия ръб на водата. То сякаш умирало на хоризонта, разплискайки из пещерата кървавочервени, пурпурни, виолетови и златни багри. Цялото море изглеждало като ширец се океан от разтопено злато и жив огън. Със затаен дъх, сякаш извършвали свещен ритуал, девойките започнали да се подготвят за своя вечен, вълшебен полет.

Смелото момиче, което първо запалило искрата на спасението, застанало на самия скален перваз. Тя разперила изящните си ръце като криле на лебед и поискала от двете ѝ страни да се хванат най-плахите девойки, за да влее от своя кураж в сърцата им. Последвали я и останалите. Четиридесетте хубавици се сплели в една неразкъсваема, жива верига – ръка за ръка, изстрадало сърце до сърце. Те сплели и дългите си, тежки коси една за друга, преплитайки русите и черните кичури, за да не може нито един земен страх, нито една секунда уплаха да разкъса живия синджир на моминската им чест.

Първата девойка направила решителна, горда крачка напред към бездната. Момичетата от двете ѝ страни трепнали в съвършен синхрон – сякаш било, неопетнено ято птици разперило едновременно криле преди своя последен, южен полет. Никой на сушата така и не разбрал как това тясно, сурово скално прозорче успяло да пропусне четиридесетте тела наведнъж. Когато стражите нахлули в пещерата, привлечени от необичайната, тържествена тишина, пред очите им се открило чудо, което смразило грешната им кръв. Девойките вече не били на скалата. Те летели във въздуха, сплетени в огромен, златен венец от коси и искрящи бели премени. В последните лъчи на залязващото слънце те изглеждали като ято вълшебни, бели птици, реещи се над пропастта. Най-смелата девойка разрязвала вятъра напред, а след нея, с тиха, ангелска песен на уста, целият венец се устремил надолу към свободата.

Завоевателите останали вкочанени на ръба на скалата, онемели от ужас и няма възхищение пред тази непосилна за умовете им смелост. Те дори не посмели да протегнат ръка – само гледали със зяпнали уста как красотата, която искали брутално да притежават, се изплъзва между пръстите им като ефирна морска пяна.

Морските води се разтворили ласкаво, пейки тиха приспивна песен, и нежно приели в хладните си, копринени обятия четиридесетте хубавици. Вълните утихнали за миг, превръщайки се в огледало, и ги приютили завинаги в най-чистите си, тайни дълбочини – недосегаеми, горди, свободни и неосквернени от нито една греховна човешка ръка.

От онзи паметен, чутовен ден нататък, червеникавите, стръмни скали на носа, обагренни сякаш завинаги от кръвта и слънцето на момичетата, носят гордото име „Портата на четиридесетте девойки“. А легендата за тяхното величие пътува през вековете като вечен фар, неподвластна на времето и забравата.

Днес, когато тежка нощ падне над Черно море и бурните вълни забият яростно снага в снагата на скалите, белият фар на нос Калиакра напомня за техния безсмъртен подвиг. Неговата светлина, чиста, силна и свята като душите на момичетата, разсича мрака и вълшебно осветява пътя на всеки изгубен мореплавател през най-тъмните, опасни и безмилостни нощни бури.

I МЯСТО – Никол Николова, II в. гр.

р-л Илиана Великова, гр. Белослав

I МЯСТО – Виктория Димитрова, III в. гр.

р-л Емил Иванов, гр. Плевен

I МЯСТО – Бориса Димитрова, I в. гр.

р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

I МЯСТО – Йоанна Йорданова, I в. гр.

р-л Ива Цонкова, гр. Червен бряг

I МЯСТО – Никол Кралска, II в. гр.

р-л Кремена Попова, гр. Ловеч

I МЯСТО – Виктор Мончев, I в. гр.
р-л Елза Станева, гр. Плевен

I МЯСТО – Алексан Дерхачерян, III в. гр.
р-л Елвира Георгиева, гр. Варна

Въпроси

Дали моретата са изкупление, със солените си сълзи?
 Дали не са израз на мъката, която постоянно ни гори?

Като от песните, в които майките плачат, та къде отиват тези сълзи?
 Как в соленото вирее нещо?
 Как в соленото виреят неща?
 Как виреят живи същества?
 Не зная.

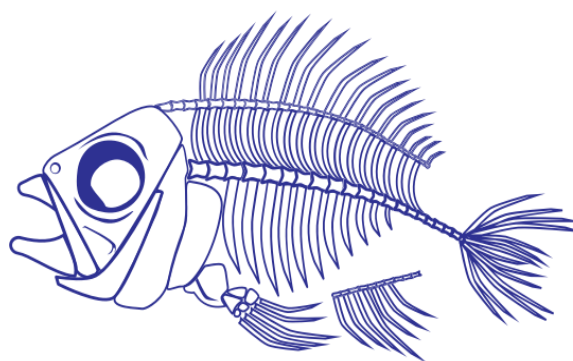
Но ако моретата са хиляди сълзи
 и сред тях е някоя моя изплакана сълза, то дано някоя мида я улови
 и я превърне в перла с блясък на луна. Дано да се превърне в
 скъпоценен камък или във варовик някакъв поне.
 Да е полезна сълзата ми все някак,
 за да не остане тъгата ми без предназначение.

А ако окажат се всичките сълзи човешки, съхранени в земното море.
 То Черното ще бъде пълно с миди,
 с перли и какво ли още не.
 Дано тъгата в него да се превръща
 във живот или поне във красота,
 която предизвиква радост.
 Така ще има смисъл нов,
 така тъгата няма да е само рана.

I МЯСТО – Александра Павлова, IV в. гр.
гр. Свищов

I МЯСТО – Велизар Палов, II в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

I МЯСТО – Николинка Климукова, IV в. гр.
гр. София

Художник

Бяло

От бялата ти морска пяна
рисува утрото крила от светлина,
а чайка, волна и засмяна,
събужда хоризонта от съня.
От теб си вземам шепя белота
да стане светла моята душа.

Златно

По изгрев слънцето разлива злато
и позлатява дюни, дълбини и ден.
Искрица златна пали в мене лято,
надеждата стопява зимата в мен.
Морето кичи се с венец от кехлибар,
сърцето ми пламти с нетленна жар.

Синьо

Със синьото рисуваш необята:
ту лазурен блян, ту мастилена печал.
Луната се оглежда във водата,
а Нептун загръща я със син воал.
От теб си вземам смелост за мечтите
да стигнат по-далеч и от вълните.

Тюркоазено

Водорасли тюркоазени потрепват -
две гривни по ръцете на русалка,
изумрудени течения нашепват
легенди древни в раковина малка.
От тюркоаза вземам свободата
да скъсам всяка котва на страха.

Пурпурно

По залез облаците пламват в макове,
в морето се разстила алено поле.
Денят възкръсва в тях от векове,
а семето към нов живот зове.
От пурпура си вземам мъдростта
след всеки край да вярвам в чудеса.

Сребърно

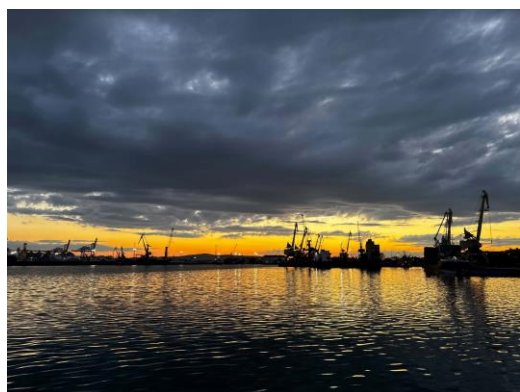
В нощта проблясва сребърна монета,
дар от капитана за морския простор.
Благодарността сияе като комета,
медузите запяват в безгласен хор.
От среброто вземам тишината
да чувам неизреченото в тъмнината.

Черно

А черното ти не е знак за мрак.
Във него всяка багра свети пак:
злато, белота, лазур и тюркоаз,
пурпур и сребро блесят като елмаз.
Черно море, тръгвам си от теб пленен -
рисувах те, а не разбрах, че ти рисуваш мен.

І МЯСТО – Кирил Кирилов, ІІІ в. гр.

р-л Марина Маринова, гр. Търговище

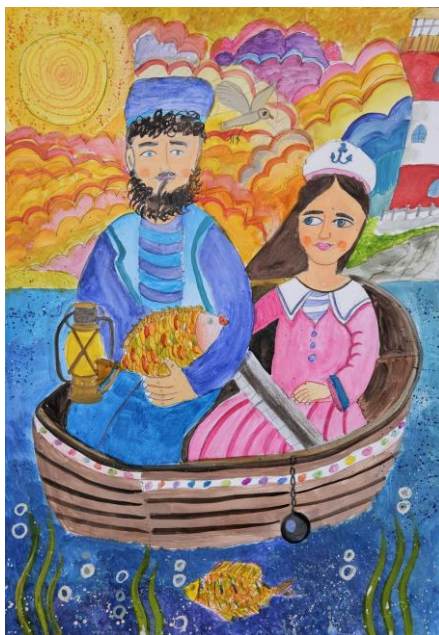

І МЯСТО – Виктор Павлов, І в. гр.
р-л Златина Крумова, гр. Бургас

І МЯСТО – Симеон Янев, ІА в. гр.

р-л Светлана Чифлигарова, гр. Шумен

І МЯСТО – Емили Цокова, І в. гр.

р-л Елиза Цокова, гр. Габрово

І МЯСТО – Габриела Димитрова, І в. гр.

р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

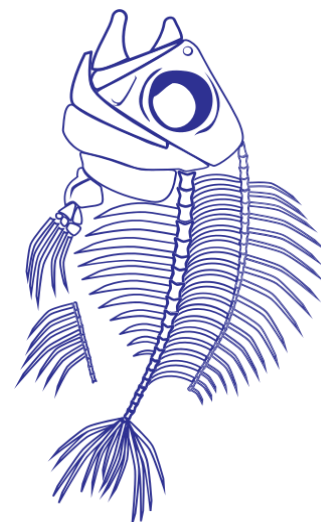

І МЯСТО – Ивелина Любенова, ІІ в. гр.

р-л Петранка Йорданова, гр. Провадия

І МЯСТО – Димитър Димитров, І в. гр.
р-л Албена Василева, гр. Стара Загора

Паметта на Черно море

(есе)

Има една тиха тайнственост на Черно море, която не присъства в учебниците по океанология. Можем да я открием в дълбините му – там, където морето е приютило онова, което времето не е успяло да унищожи. Морето събира. Събира епохи. Събира истории. Събира човешки съдби. Съхранява откъснати страници от биографията на човечеството – ржда сала котва от XIX век, която носи спомена от нечие завръщане, фрагмент от тракийски съд, бронзова статуя, амфори от времето на древна Аполония, златни монети, джобни часовници и порцелан. Всичко това е намерило своето място на стотици метри дълбочина, съхранено от солената вода и обвито в мълчание. Всеки предмет разказва история, която морето е отказало да забрави.

Когато бях на седем години, дядо ми ме заведе на ръба на скалите край Созопол. Стисна дланта ми и тихо прошепна: „Сложи ухо на пясъка. Чуваш ли как диша морето?“. Тогава си мислих, че това е една от онези чудновати истории, които възрастните измислят, за да държат децата далеч от опасността на вълните. Днес знам, че това не е било само метафора. Морето наистина диша с пулса на безброй създания, които невидимо преплитат живота си под неговата повърхност. Но и често изхвърля на бреговете си онези свои деца, които не е успяло да опази от човешката безотговорност и безразличие. Тогава, в ранното детство, морето ми изглеждаше безсмъртно. То беше голямото синьо пространство, в което можеше да хвърлиш камък или вик и всичко да потъне в необятността му. Днес е уязвимо като старец, който бавно губи спомените си, и търпеливо като баща, който мълчаливо приема грешките на сина си.

Пластмасовите отпадъци, които оставяме по бреговете му, нямат биография, детство, минало или смърт. Те не принадлежат на нито една епоха, но носят плашещото безсмъртие на човешката небрежност. В глината на една антична амфора отпреди две хиляди години все още се вижда отпечатъкът от палеца на грнчаря – виждаш човека, времето, нечия топла ръка. В пластмасовата бутилка от вчера ще открием единствено сянката на машини и химична токсичност. Замърсяването не е само екологичен проблем. То се превръща в морален, защото ние подменяме паметта. Разкъсваме страниците на историята, върху които през вековете цивилизациите са чертали разцвет и човешки прогрес, за да заменим следите на сътворението със следите на потреблението. Връзката между поколенията винаги е била изградена от малки, почти невидими жестове на грижа. Не от речи на трибуната, телевизионни заявления или писани закони, а от това да приклеknеш на плажа и да вземеш от пясъка парчето остър метал, преди някое чуждо дете да стъпи върху него.

Баща ми казва, че морето не се притежава. Не можеш да притежаваш хоризонта. Не можеш да притежаваш вятъра. Пред тази вечност човекът е само гост. Ние наследяваме света за кратко, както наследяваме стара семейна къща, построена от ръцете на нашето семейство. Не за да я разрушим, а за да я съхраним и да я предадем на следващите поколения.

Какво означава да обичаш Черно море на петнайсет, осемнайсет, трийсет или шейсет години? Означава да разбереш, че то не е декор за снимки, нито фон за краткотрайното ни щастие. Не е място, което съществува единствено за нашето удобство. Да обичаш морето означава да виждаш във водата както отражението на небето, така и отражението на самия себе си. Черно море е нашата памет за това кои сме били, преди да се научим да бързаме, да употребяваме и да забравяме. Опазването му е въпрос на съвест. На онази тиха човешка милост, с която придържаш ръката на болен родител. На същата грижа, с която възрастен градинар засажда дръвче, въпреки че знае, че никога няма да седне под неговата сянка.

Коленича на брега в края на септември. Празните метални конструкции на чадърите приличат на скелети на огромни птици, застинали върху все още топлия пясък. Вятърът носи мирис на сол и водорасли. Морето продължава да връща онова, което сме му дали. Парче пластмаса. Счупена бутилка. Ненужна опаковка. Връща ни ги тихо. Без гняв. Без обвинение. С достойнството на стар пазител, който още вярва, че можем да станем по-добри. И сякаш пита: „Това ли е вашето наследство?“ Тогава разбирам, че да обичаш Черно море не означава само да се възхищаваш на хоризонта му. Означава да го пазиш така, както пазиш семейна снимка, стара икона или писмо от човек, който вече го няма. Защото морето не е само вода. То е памет. То е история. То е живот. И може би истинската мярка за един народ не е в това какво е построил, а какво е успял да съхрани.

Някога и нас няма да ни има. Имената ни ще избледнеят, снимките ни ще пожълтеят, гласовете ни ще потънат в тишината на времето. Но ако сме били достойни стопани на този свят, Черно море ще продължи да диша. А в неговия вечен пулс ще е отговорът на въпроса дали сме заслужили да останем в паметта му. Не като спомен, а като благодарност.

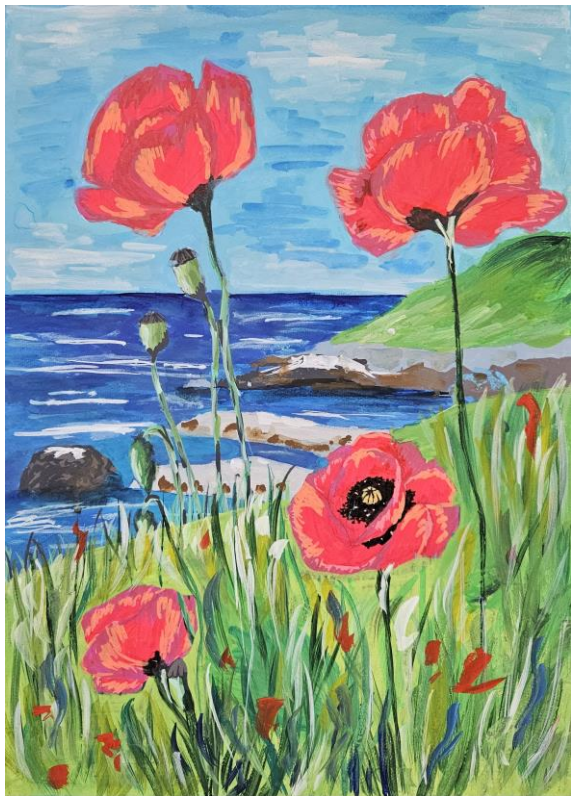
I МЯСТО – Лорина Араванова, II в. гр.
р-л Станка Вълева, гр. Ямбол

I МЯСТО – Симона Цонкова, III в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

I МЯСТО – Вяра Пенчева, III в. гр.
р-л Цветана Кюмюрджиева, гр. Габрово

I МЯСТО – Габриела Глутникова, II в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

Стъпки по пясъка

Стъпките ми мерят нежно пясъка
и оставят златните следи,
по които пак ще тича вятърът
и ще крие морските мечти.

Бризът ще целува детски спомени,
скрили миди в своя малък джоб.
И морето стъпките запомнило,
ще ги сложи в своя син вързоп.

На вълшебна приказка приличаш ми,
ти, море, със нежната си длан.
Аз обичам твоите живи приказки
моего сърце остана там.

I МЯСТО – Анастасия Маринова, II в. гр.
р-л Поля Цолова, гр. Червен бряг

Къде е морето?

Ти недей го търси по далечни картини,
то не е просто шепа дълбока вода.
Там, където угасват студените зими,
то изгрява във нас като ярка звезда.

То не е само бряг и прегръдка от пяна,
нито чайка, изгубена в топлия свод.
То е в живата, свята и вечна надежда,
че след всяка тъга ни очаква живот.

Ако нощем градът те затвори в стените
и в шума му изгубиш посока и бряг,
притвори си очите и чуй във гърдите –
то приижда във теб със познатия такт.

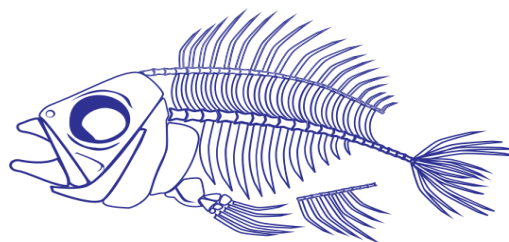
Във косите ти стене далечният вятър,
а във шепата пари солена сълза.
На земята във теб се изгубва пределът
и оттам нататък започва съня.

Къде е морето? Обърни се навътре.
То е вик на високо летяща мечта.
Ако днес го измислиш, то в теб ще осъмне
и със него ще тръгнеш покорно в нощта.

I МЯСТО – Кристиан Манушев, II в. гр.
р-л Катерина Добрева, гр. Варна

I МЯСТО – Анна Буковска, II в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

I МЯСТО – Алфия Гулиуллина, III в. гр.
р-л Златка Коева, гр. Бургас

Морска тайна

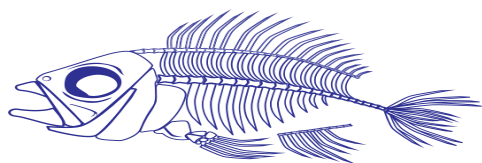
На кея вечерта разплита мрежи
от залези и чайчени крила.
А вятърът във шепите си нежни
събира неизречени слова.

По камъните тичат сини сенки,
дошли от стар моряшки сън,
А нощта със стъпки много леки
разпалва звезден огън във.

Луната тихо слиза към водите
и разсипва щедро сребърен пращец,
а морето пази във вълните
писмо без име и адрес.

И аз вървя по кея омагьосан,
след някаква невидима следа,
към свят, във който всичко е възможно
дори да потънеш в морска тишина.

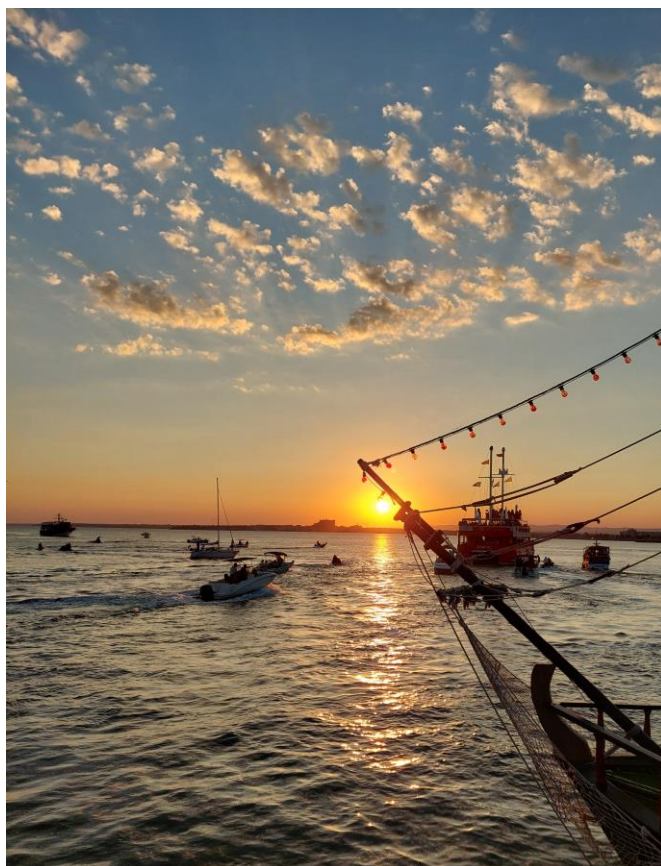
І МЯСТО – Моника Атанасова, III в. гр.
р-л Катерина Добрева, гр. Варна

І МЯСТО – Вероника Димитрова, III в. гр.
р-л Галя Иванова, гр. Казанлък

І МЯСТО – Стела Златева, I в. гр.
р-л Йорданка Цолова, гр. Варна

**І МЯСТО – Николай Георгиев,
IV в. гр., гр. Велико Търново**

XIX Международен конкурс „АЗ ОБИЧАМ ЧЕРНО МОРЕ” – 2027

Конкурсът е част от програмата на община Несебър за отбелязване на 31 октомври – Международния ден на Черно море. Целта на конкурса е да привлече вниманието на младите хора към красотата на Черно море и крайбрежието, важноста им за икономиката на нашата страна, вредите от замърсяването на крайбрежната зона, причинена от човешката дейност и да провокира активно екологично поведение за намаляване на отпадъците по плажната ивица и в морето.

ФОТОГРАФИЯ

Условия за участие:

- в конкурса могат да участват любители – фотографии;
 - максимален брой фотографии, с които всеки участник може да участва в конкурса – 3 (три);
 - за участие се приемат черно – бели и цветни фотографии, във формат JPEG, без обработващи програми.
- Снимките трябва да са свързани със:
- замърсяване на крайбрежната зона и морето, причинено от човешката дейност;
 - примери за активно екологично поведение;
 - морски пейзажи;

Възрастови групи:

- I група – (1-4 клас), II група – (5-8 клас), III група – (9-12 клас), IV група – (след 12 клас)

Необходима придружаваща информация:

- трите имена на участника, клас, ръководител, институция, пощенски адрес, телефон, (за изпращане на дипломи и награди);

ВАЖНО:

- Фотографиите се приемат **до 23:59 ч. на 08.10.2027 г.**
- Снимките трябва да бъдат озаглавени с име и фамилия на участника, възрастова група, ръководител, град!
- Не изпращайте разпечатани фотографии по пощата!
- Творби, които не отговарят на регламента няма да бъдат разглеждани!
- За всеки участник и раздел се подава отделна заявка.
- Снимките, се изпращат с попълването на заявката за участие в Google form на сайта на ОДК – Несебър в Раздел ФЕСТИВАЛИ И КОНКУРСИ – ЗАЯВКИ ЗА УЧАСТИЕ.

<https://odknesabar.com/zayavki-za-uchastie/>

ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО

Конкурсът е в 2 (два) раздела:

- поезия;
- проза (есе или разказ);

Условия за участие:

- всеки участник представя до 2 (две) стихотворения или 1 (едно) произведение в проза;
- възможно е участие и в двата раздела.

Възрастови групи:

- I група – (1-4 клас), II група – (5-8 клас), III група – (9-12 клас), IV група – (след 12 клас)

Необходима придружаваща информация:

- трите имена на участника, клас, ръководител, институция;
- пощенски адрес, телефон, (за изпращане на дипломи и награди);

ВАЖНО:

Творбите се изпраща с попълването на заявката за участие в Google form на сайта на ОДК – Несебър в Раздел ФЕСТИВАЛИ И КОНКУРСИ – ЗАЯВКИ ЗА УЧАСТИЕ.

<https://odknesabar.com/zayavki-za-uchastie/> до 23:59 ч. на 08.10.2027 г.

Творбите да са до 2 страници – формат А4, шрифт: Times New Roman – 14;

Не изпращайте разпечатани на хартия творби!

Творби, които не отговарят на регламента няма да бъдат разглеждани!

ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО

Условия за участие:

- участниците в конкурса изпращат не повече от 2 (две) рисунки в размери 35/50, без паспарту;
- няма ограничение в техниките и материалите;

Възрастови групи:

- IА група – предучилищна възраст, I група – (1-4 клас), II група – (5-8 клас), III група – (9-12 клас), IV група – (след 12 клас)

Всички изпратени творби трябва да имат „Етикет с лична информация за участника” закрепен в долен десен ъгъл на гърба на картината.

Етикетът се попълва с ГЛАВНИ ПЕЧАТНИ букви (*шаблон на етикета може да намерите в края на регламента в нашия сайт*).

Творби с непълна и нечетливо написана информация няма да бъдат разглеждани!

ВАЖНО:

- Допускат се до **15 рисунки** от институция;
- До 08.10.2027 година творбите се предават в Общински детски комплекс – Несебър или се изпращат по пощата/куриер /с клеймо до 08.10.2027 година/ на адрес: Общински детски комплекс Несебър, 8230 Несебър, к-с “Младост”, бл.62, тел.:/факс: 0554/4 59 52;

РИСУНКИ, КОИТО НЕ СА С КОРЕКТЕН РАЗМЕР НЕ ПОЛУЧАВАТ ГРАМОТА ЗА УЧАСТИЕ И НЕ УЧАСТВАТ В КЛАСИРАНЕТО!

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ:

Във всяка възрастова група се връчват предметни награди за 1-во, 2-ро и 3-то място; Класираните автори ще получат дипломи.

Всеки участник, спазил регламента, ще получи грамота за участие, която ще бъде качена на сайта на ОДК-Несебър - <https://odknesabar.com/novini/>.

Информация за крайното класиране и церемонията по награждаване, ще бъде публикувана на 23.10.2027, на сайта на Общински детски комплекс – Несебър: <https://odknesabar.com/novini/>

Разходите за участие в церемонията по награждаване са за сметка на участниците;

С творбите, класирани на призови места в конкурса “Аз обичам Черно море” ще бъде организирана изложба. Творбите, участвали в конкурса не се връщат;

Наградите на участниците, които не са присъствали на церемонията по награждаване, се изпращат по куриер, за сметка на получателя до 15 работни дни след събитието.